

[Freddy Madsen]

en række problemer. Men vi ved også, at det ikke er så ukompliceret, som det her fremstilles af fremskridtspartiet, idet der er nogle geografiske problemer.

Alle anerkender vel, at offentligt ansatte tjenestemænd, som har mulighed for det, skal have ret til at bestride et hverv ved siden af, men det ligger blot sådan, at det er umuligt for folk, som bor fjernere steder i vort land. Det kan medføre en uheldig udvikling, som i forvejen er meget mærkbar, i retning af, at folk, der er valgt f. eks. i Jylland, finder det mere nyttigt at bosætte sig i København. Vi tror ikke, at det gavner forbindelsen til vælgerne eller gavner demokratiet i det hele taget.

Men nu vel, vi synes også, at vi skal have det afskaffet, og vi mener, at det initiativ, som kommer fra præsidiet, er egnet til at løse dette problem. Og for at der ikke skal være den efter min mening helt urimelige agitation i det, som fremskridtspartiet fører frem, vil jeg gerne anmode præsidiet om, at forslaget fremsættes så betids, at det kan nå at finde en løsning inden den dato, som fremskridtspartiet har fastsat i sit lovforslag. Så kan vi i hvert fald vise, at vi på dette område har mindst lige så stor ansvarsfølelse som fremskridtspartiet.

Så vil jeg godt vende tilbage til et emne, som jeg tidligere har berørt i disse debatter. Nu giver hr. Poulsgaard igen i dag selv anledning til det, idet han siger, at vi må væk fra den dunkelhed, der er omkring folketingsmedlemmernes lønninger. Det er jeg totalt enig i, men jeg er totalt uenig i, at det bare skal dreje sig om de offentligt ansatte, og det er jo det, der er formålet. Det, jeg føler ligger i fremskridtspartiets forslag, er den sædvanlige mistænkeliggørelse af de offentligt ansatte, men det drejer sig jo også i høj grad om de private. Jeg er modstander af det, som er kaldt »ben«, og jeg er modstander af, at folketingsmedlemmer på den ene eller den anden måde i kraft af deres hverv får særlige fordele. Jeg vil da også godt sige, at det er et problem, som mit eget parti har løst på den måde, at vi ikke som enkeltpersoner vil kunne oppebære nogen fordel i kraft af de forskellige hverv, vi kan få. Dem ser vi gerne afskaffet.

Det, det drejer sig om, er, at der er en række private indtægter, som folketetinget eller offentligheden overhovedet ikke får kend-

skab til. Jeg synes også, at pressen skal være på vagt, og jeg synes, det er en god ting. Jeg synes, at arbejderbevægelsens folk skal være særlig forsigtige i sådanne forhold. Jeg skal på ingen måde tage hr. Lysholt Hansen i forsvaret på en række af de punkter, det drejer sig om, men når det nu i pressen især har været fremhævet, at det bringer ham op på en løn på over en halv million kroner, så kan jeg ikke lade være med at tænke på, at i hvert fald indtil sidste folketingsvalg sad der et folketingsmedlem her, der samtidig var kreditforeningsdirektør, og som i øvrigt ikke selv lagde skjul på, at det indbragte over 400.000 kr. om året. Det er der bare ikke nogen der har lavet særlig opstand over.

Må jeg ikke minde om, at hr. Glistrup den 3. januar 1976 udtalte til Ekstra Bladet, at hans salærindkomster i 1975 var på 3,3 mill. kr. Jeg kender hverken hr. Glistrups indtægtsforhold eller formueforhold, og det er der heller ingen andre, formoder jeg, i folketetinget der gør ud over hr. Glistrup selv. Men skal der være nogen rimelighed i tingene, så må det dog være sådan, at det får offentligheden også kendskab til.

Hvis der derfor skal være nogen mening, nogen redelighed, i det, fremskridtspartiet her foreslår, så burde man foreslå det, som jeg synes var det mest vidtgående, nemlig at folketingsmedlemmer i det hele taget ikke måtte have andre hverv end at være medlem af folketetinget med den løn, det indebærer. Jeg indser godt, at det er der en række praktiske vanskeligheder ved på de nuværende samfundsbetingelser. Men det, der må være et minimumskrav – og jeg vil gerne rent ud spørge fremskridtspartiet, om de vil være med til det – er, at samtlige folketingsmedlemmer bliver pligtige til at lægge deres selvangivelse frem, så offentligheden kan få lejlighed til at se, hvad de pågældendes indtjening er. Medmindre man vil være med til at acceptere et sådant standpunkt og give offentligheden denne indsigt, også i de private indtægter, så må jeg betragte det forslag, der er lagt frem her, som rent hykleri.

Niels Helveg Petersen (RV):

Det er det radikale venstres opfattelse, at den tredjedelsregel, der findes for tjenestemænd, bør ophæves, den kan ikke opretholdes. Drøftelserne herom i præsidiet må fort-